Hirtelen pánikszerű érzés kerített hatalmába: azonnal itt kell hagynom ezeket. Az egyik énekel és hisztérikusan hahotázik, a másik öt vérszomjas fenevadat egzecíroztat, a harmadik kútban eszetlenkedik, a negyedik meg edénnyel kóválygó az erdőben, és bogyókat gyűjt a piroghoz. Ez azért mégiscsak sok. Felálltam, és bizonytalanul elindultam Pelaja felé. Kikerültem a kutyákat, melyek végigszaglászták lábaimat bokától combig, de közben megbotlottam, és levertem a kandalló széléről a norvég porcelán manót. Hét darabra tört széjjel. Amint felszedtem a földről, éreztem magamon a többiek néma tekintetét. Dadogva kértem bocsánatot, megígértem, hogy magammal viszem a manó darabjait, és bárhonnan is, de szerzek helyette egy ugyanilyet.

— Szóra sem érdemes! — kiabálta Sundmanné. — Hiszen már kaptam magától téglákat.

— Köszönöm — motyogtam. — Gyere, Pelaja, menjünk. Viszontlátásra.

Lépni akartam, de egyszer csak azt éreztem, hogy nadrágom szára a legnagyobb kutya szájában van.

— Mengele! — ordított rá a házigazda.

A fogak elengedték a nadrágomat, az állat remegni kezdett.

— Asztalra!

A kutya lesunyt füllel, farkát lába közé húzva felugrott az asztalra.

— Két lábra!

És Mengele két lábra állt. Könyörgőn nézett a gazdájára, és bánatosan vonított, amikor a férfi felemelte korbácsát. Kézen fogtam Pelaját, úgy húztam ki a házból. A másik négy kutya kikísért az udvarra bennünket, de szerencsére csak ételmaradványaikat jöttek elásni. Amint elrohantunk a kút mellett, két nagy loccsanást hallottunk. Csak amikor már biztos távolban voltunk, akkor csökkentettük az iramot. Hátranéztem. A vendégek a férfival és az asszonnyal az élükön kint álltak az ajtóban, s az erdő felé fordulva ütemesen kiáltozták: Raineri-i! Raineri-i! Raineri-i! A négy kutya pedig vonítva hajolt be a kútba; olykor hátraszegték fejüket, mint a farkasok.

Esténk néma volt és unalmas. Ettünk, aztán ittunk, olvasni próbáltam, de nem ment, horgászni akartam, de tudtam, hogy Pelaja nélkül nem indulhatnék el. Néhány jól megválasztott mondattal sikerült is megbőgetnem. Öt perccel azután hogy ágyba mentünk, felkeltem, magamra vettem egy köntöst, és átmentem a másik szobába. Kiöntöttem még egy pohár camparit, és rágyújtottam egy cigarettára. Aztán elaludtam. Azt álmodtam, hogy feleségemen császármetszést kellett végrehajtani, olyan nagy volt a gyerek. Amikor már élettelen testéből végre kiszedték, kiderült, hogy a gyerek én voltam.

Nagy lármára riadtam fel. Egy pillanatra azt hittem, a libák szabadultak ki, azok cirkuszolnak. Odarohantam az ablakhoz. Egy vöröslő alakot láttam: az ereszcsatornánkat verte egy kerítéskaróval. Rögtön eszembe villant, amit a kertész mondott Sundmanné éjszakai dolgairól. Láttam még, amint eldobta a karót, karját széttárta, és erős, magas hangon énekelni kezdett egy részt a Víg özvegyből. Féktelen, hisztérikus kacagással zárult az áriázás, ezután lerántotta köntösét, és rohanni kezdett a nyáréjszaka derengésében a bokros rétek felé. Néztem, bámultam a különös jelenést, és megtapogattam a norvég porcelán manó darabjait, melyeket időközben a köntösöm zsebébe dugtam.

— Mi volt ez a lárma? — kérdezte Pelaja, aki közben maga is felébredt, és mögém lopakodott.

— Biztosan a libák — feleltem, és kisétáltam a teraszra.

Igazi nyáréjszaka volt: a madarak nem tértek nyugovóra, a tó vize békésen fodrozott, enyhe harmat ült a füveken. Nem tudtam aludni, pedig még sohasem éreztem magam ilyen fáradtnak. És ilyen magányosnak.

Finn eredetiből fordította: GOMBÁR ENDRE

Juhani Peltonen (sz. 1942) finn költő, próza- és drámaíró. Több önálló kötete jelent meg. Eddig magyar nyelven négy elbeszélését olvashatjuk.